

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1000. Usque Ad Annum 1063

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117956

§. VII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66323)

§. VII.

Huc usque de Occidente verba Orientis
facies.
feci; sed nec Ecclesia Orientalis a
tentationibus & periculis libera fuit.
Græcorum Imperium non quidem pe-
nitus est eversum, sed hinc Arabum
Musulmannorum, inde diversorum
Scytharum, præsertim Bulgarorum
& Russorum funestis armis in angu-
stos limites redactum. Cumque Bul-
gari & Russi Fidem Christi suscepis-
sent, iidem prope effectus ipsis re-
gnantibus in Ecclesia Orientali, ac
sub Barbaris e Septentrione advectis
in Ecclesia Occidentali secuti sunt.
At contrariam rationem Musulmanni
inierunt; hi enim ceteras nationes
ad suam Fidem convertere satage-
bant, & Religionem Mahometis per
totum terrarum orbem propagandi
specie vastissimas Romani Imperii
provincias sibi subiciebant. Christia-
nos tolerabant quidem, sed ad eos
pervertendos nihil relinquebant in-
tentatum, sola excepta manifestæ
persecutionis via, eo ipso Fidelium
hostes Gentilibus atrociores. Cete-
rum

rum Mahometanorum Religio multa docet decipiendis simplicis mentis hominibus aptissima. (*) Dei unitatem & Idololatriæ horrorem prædicant, complures usus Christianorum, preces statutis horis persolvendas, jejunia menstrua, pias peregrinationes fervant, & tandem exquisita Mahometis nequitia, qua Sæctatoribus suis cum pluribus uxoribus Concubinisque arbitrariam Venerem concessit, homines, voluptate captos, pellicit. Præterea ad seducendos Fideles improba solertia, qua Rei Christianæ nihil magis noxium unquam fuit, Mahometani utebantur, scilicet cum Syria Nestorianis & Ægyptus Eutychianis scateret, tam his quam illis Patriar-

(*) Cum fama notissimus ille Apostata Comes *Bonneval*, post paucos dies circumcisionem, Mahometanæ Religionis stigma, recepturus a quibusdam zelosis Christianis interrogaretur, in quo læsisset eum Jesus Christus, quem turpissima defectione atrociter offenderet, respondit; Deum aliquando circumcisionem claris verbis præcepisse, nunquam vero hoc Præceptum satis diserte revocasse. Malus Theologus!

Patriarcharum Constantinopolitanorum & Imperatorum (hos enim tanquam persecutores suos acerrimos pertimescebant) inimicis infensissimis, opportunæ divisionis occasione Hæreticis favebant, premebantque Catholicos, sibi suspectos, quod Imperatoris Constantinopolitani clientes essent, unde etiam *Melchitæ*, seu idiomate Arabico Regii vel Imperiales dicti sunt. Hinc tanti mali origo, quod etiamnum antiquissimæ Hæreses existant, atque Christiani in Oriente Episcopos Patriarchasque diversarum Sectarum, Melchitas, Nestorianos, Jacobitas, id est Eutychianos, habeant.

Hac improba industria Musulmani Christianam Religionem non quidem extirparunt, sed Christianos ad extremam paucitatem redegerunt; tum etiam, cum acerba servitute pressis nec animus, nec opportunitas esset literas discendi, foeda ignorantia successit. Malum auxit, quod linguam a patria diversam discere cogerentur, nam postquam Arabes præcipuas provincias

vincias subegissent, devictis gentibus dominorum suorum lingua discenda fuit, cujus hodieque in toto Oriente usus est. Lingua Græca tantum in officiis ad Religionem spectantibus, & a solis Melchitis conservata; nam Nestoriani lingua Syriaca, & Jacobitæ Coptica, seu Ægyptiaca antiqua, officia Divina recitabant. Itaque cum omnes libri tam Ecclesiastici quam prophani Græce scripti essent, ad usum Melchitarum in Arabicam vertendi erant, aut ipsis lingua Græca addiscenda, quod scientiarum studium multo difficilius effecit. Inde est quod, postquam Musulmanni maximas provincias subjugassent, res gestæ in Ecclesiis illis antiquissimis Ægypti, Palæstinæ, Syriæ, olim florentissimis, nobis ignotæ sint, & ego Scriptoribus destitutus Episcoporum seriem, ut in superioribus Sæculis feceram, tibi, amice Lector, dare non potuerim. Quod affirmo, probat exemplum Eutychii Patriarchæ Alexandrini, qui licet esset Melchita, Historiam suam Arabice scripsit, atque

que ut nihil dicam de immixtis fabulis innumeris, etiam cum sui temporis facta narrat, tam parum accurate id præstat, ut exinde satis pateat, quam misera literarum facies inter hos Christianos fuerit. Quin etiam a Græcis Musæ negligi cœperunt, sive ea desidia ob commercium cum Gentibus Barbaris vicinis suis, sive sub Regno Imperatorum rusticorum & inhumanorum, quales, ex populis ferocibus orti Leo Isaurus, ejus filius Copronymus, & Leo Armenus fuere, irreple-
Hist. lib. XLII. §. 28. lib. XLVI. §. 1. Hist. lib. XLIV. §. 36.
 rit. Iconoclastarum Hæresis, ab his Principibus ad furorem usque propugnata, ortum suum debebat ignorantia crassæ, (*) quæ ipsis Sanctarum

rum

(*) Notent sibi hoc a Fleurio præclare dictum doctissimi Domini Protestantes, præsertim defuncti Domini Mosheim Cultores, & Fleurii olim Interpres, qui sex Partes in quarto in vernaculam translata edidit. Denn des Herrn Fleury Abhandlungen sind nach dem Geständnisse der Herren Protestanten Meisterstücke. Er hat aber solche in keiner andern Absicht geschrieben, als die Katholiken in der Gemeinschaft mit der Römischen Kirche zu stärken, und die Protestanten ihres grossen Fehlers zu überführen.

rum imaginum cultum tanquam Idolatriam exhibebat. Judæorum quoque & Musulmannorum calumniis, Doctrinæ Fidei rudes, aures dederunt, cum potius perpendere oportuisset, hunc Cultum in Ecclesia, traditione supra omnium memoriam accepta, viguisse, in Ecclesia, inquam, quæ errare non potest, quo etiam argumento Patres Concilii VII. potissimum innitebantur.

At vero ex ejusdem Concilii Actis dispicimus literas & eruditionem illa ætate defecisse, cum citent historias permultas dubias, ne dicam ad fabulas amandandas, & Scripta suspecta; unde Græci nullatenus meliores Critici fuisse quam Latini probantur. Hæc autem ad Quæstionis substantiam non spectant, cum satis argumentorum ad demonstrandum authentice, imaginum cultum semper receptum, Patres afferant, & suam Sententiam Ecclesiæ infallibilitate suffulciant. Aliud quoque exemplum clarissimum, Græcos malos fuisse Criticos, est illa facilitas in recipiendis Scriptis,

ptis, quæ S. Dionysii esse putabantur. Hæc Justiniani ævo rejecta, elapsis exinde annis centum, tempore Monothelitarum, quibus Operatio *Theandrica*, in illo Auctore explicata, quando adversus Catholicos disputabant, pro Achille erat, iterum a nemine in dubium revocabantur.

Hist. lib.

XXXII.

§. 32.

Hist. lib.

XXXVIII.

§. 50.

Literæ persecutionibus Iconoclastarum in Imperio Græcorum pæne extinctæ, & a Basilio Macedone atque doctissimi Photii cura iterum excitatæ, sub Leone Philosopho ejusque Successoribus conservatæ sunt. Nihilominus Scriptores illius ævi antiquæ Græciæ viris longe inferiores habentur. Dictio quidem satis tersa videtur, sed stilius juveniliter comptus; vix aliud præter locos communes, declamationes superfluas, ostentationem eruditionis, reflexiones inutiles occurrit. Hujus rei nullum luculentius exemplum habemus quam in Metaphraste, qui de materia ad scopum meum pertinente scripsit, quique, Psello ipsius admiratore teste, tot vitas Sanctorum, cum eas

HiA. I. LV.

§. 31.

Hist. Eccles. Tom. XIV.

Hh

no-

nobis amceniores reddere cuperet, corruptit.

Denique Græci, saltem non minus quam Latini, fabulas & superstitionem amabant, geminam ignorantiae prolem. Quod spectat ad fabulas, satis mihi sit, in memoriam reduxisse Imaginem prodigiosam Edeffenam, cujus historiam enormiter longam Imperator Constantinus Porphyrogenitus edidit. Eam enim studiose re-
Hist. l. LV.
§. 30. tuli. Ad Superstitionem autem pertinet Historia Bizantina, cujus exempla in singulis paginis occurrunt. Nullus Imperatorum Solium conscendit, aut ex eo detruditur, nisi vel præfagium, vel oraculum editum præcelferit. Semper aliquis Reclusus in aliqua Insula, austeritate vitæ celebratissimus, alicui Græcorum Belliduci clarissimo Imperium promittit, qui deinde, illud consecutus, vati suo felicissimo Archiepiscopatum vel Patriarchatum confert. Ut autem verum dicam, hujus farinae prophetæ non raro Sycophantæ erant. Jam ad Ecclesiam Occidentalem revocamur.

§. VIII.